

Publicerad 2009-10-11 13:30 av Max Poisé

SINGULARIS

Aldrig har jag stått så ensam,
och aldrig varit så lycklig.
Allt för många har passerat, och alla har jag glömt.
Min olycka har varit min förmåga att hantera relationer.
Som var gång slutat i förtvivlan

Min ensamhet är också min vän.
Min ensamhet är också mitt uttryck att våga.
Min ensamhet är min egen.

Allt för ofta har jag i rädsla av förutfattade meningar,
kämpat för att behålla relationer.
Jag har olyckligt kompromissat mig igenom
dimmor fyllda av sålda själar.
Och var gång har allt slutat i förtvivlan

Min ensamhet är min sol.
Min ensamhet är mitt vägkors.

Min ensamhet är min egen.
Mina tårar har fyllt vinflaskor,
när mina nätter varit vakna.
Mina dagar har inte räckt till.
För att lösa alla tvister,
som var gång slutat i förtvivlan

Min ensamhet är min öppna famn.
Min ensamhet är utan din.
Min ensamhet är min egen.

Alla springer med fruktan att bli lämnad.
Jag springer inte mer.
För jag vet vad jag har.
Jag har redan allt och ingenting.

Jag har min ensamhet
som är min näring att veta
att inget längre slutar i förtvivlan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Poisé med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten